

Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος: Το βιολογικό υπόβαθρο του φύλου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσογαίας και Λαυρεωτικής](#)

Εισηγητής στην έκτακτη Ιεραρχία που συγκλήθηκε την Τρίτη, 23 Ιανουαρίου 2024, ήταν ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος ο οποίος ανέπτυξε το θέμα: «Εκκλησία και “θέσπιση γάμου μεταξύ ατόμων του ιδίου φύλου”».

Παραθέτουμε το αποσπάσματα με τίτλο: **“ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ”**, από την εισήγηση που έτυχε ομόφωνης αποδοχής από το Σώμα της Ιεραρχίας.

Άνατομικά χαρακτηριστικά

Τι είναι τελικά ή ταυτότητα του φύλου; Υπάρχει κάτι άλλο εκτός από τον άνδρα και τη γυναίκα; Είναι επιλέξιμο το φύλο; Υπάρχουν πολλά φύλα για τον ίδιο

άνθρωπο, βιολογικό, κοινωνικό, συναισθηματικό, μεταξύ τους αντικρουόμενα; Γεννιέται κανείς με συγκεκριμένο σεξουαλικό προσανατολισμό ή αυτός διαμορφώνεται στη συνέχεια από ποικίλους παράγοντες; Πόσο φυσικό είναι το μη φυσιολογικό;

Έξ απόψεως βιολογικής υπάρχουν δύο φύλα, όπως και στα άνωτερα θηλαστικά: το αρσενικό και το θηλυκό. Όλα τα συστήματα που συναπαρτίζουν τον ανθρώπινο οργανισμό έχουν στη βάση τους την ίδια ανατομική μορφολογία και φυσιολογία και στα δύο φύλα. Όλες οι λειτουργίες, καρδιακή, αναπνευστική, νεφρική, ακολουθούν τους ίδιους μηχανισμούς ανεξαρτήτως φύλου.

Εξαίρεση από αυτόν τον κανόνα αποτελεί το αναπαραγωγικό σύστημα και ό,τι σχετίζεται με την αναπαραγωγική λειτουργία (γενετικό υπόβαθρο, ορμόνες κ.λπ.). Τα αναπαραγωγικά όργανα της γυναίκας είναι έντελώς διαφορετικά από αυτά του άνδρα.

Συνεπώς, αυτό που διαφοροποιεί τα φύλα και τα ταυτοποιεί είναι το αναπαραγωγικό τους σύστημα. Μάλιστα, το βασικό τους χαρακτηριστικό δεν είναι μόνο ότι είναι διαφορετικά και έτσι διακρίνονται το ένα από το άλλο, αλλά ότι τα φύλα είναι μόνο δύο, δεν υπάρχει τρίτο, και κυρίως ότι είναι συμπληρωματικά, που σημαίνει ότι η ανατομική διαφοροποίηση εξυπηρετεί τη δυνατότητα όχι επαφής αλλά ένωσης των σωμάτων. Δύο γυναικεία σώματα δεν υπάρχει φυσιολογικός τρόπος να ένωθούν μεταξύ τους, ούτε δύο ανδρικά.

Επίσης, όλα τα όργανα και οι λειτουργίες είναι απόλυτως αναγκαία για την επιβίωση του ανθρώπινου οργανισμού στον οποίο ανήκουν -γι' αυτό εξάλλου και ονομάζονται ζωτικά. Αυτό δεν συμβαίνει με τα αναπαραγωγικά. Αυτά δεν είναι απαραίτητα ούτε χρησιμεύουν στην επιβίωση του οργανισμού, αλλά μπορεί κάποιος να ζήσει υγιής, χωρίς ποτέ να αξιοποιήσει τη λειτουργία τους. Μοναδικό προορισμό έχουν να συνεργασθούν μαζί αρσενικό και θηλυκό, προκειμένου να γεννηθεί μια νέα ζωή από δύο ανθρώπους. Η κάθε ζωή, ο κάθε άνθρωπος έτσι έρχεται στην ύπαρξη, από τη σωματική ένωση ενός άνδρα και μιας γυναίκας. Η φυσιολογία δεν γνωρίζει άλλον τρόπο.

Γενετικά χαρακτηριστικά

Όλα τα σωματικά κύτταρα (καρδιακά, ήπατικά, νεφρικά κ.λπ.) δεν διαφέρουν από φύλο σε φύλο, έχουν δε διπλοειδές γονιδίωμα, είναι συμπληρωμένα, ολοκληρωμένα και αυτόρρηκη. Εξαίρεση αποτελούν τα γενετικά κύτταρα, το ωάριο της γυναίκας και το σπερματοζωάριο του άνδρα, τα οποία είναι επίσης διαφορετικά και συμπληρωματικά, αλλά και απλοειδή, δηλαδή από μόνα τους ανεπαρκή να

ἐπιτελέσουν τὸν προορισμό τους. Καὶ αὐτὰ ἀπαιτοῦν ἔνωση. Δύο ὅμοια μεταξὺ τους δὲν ἐνώνονται. Τὸ καθένα ψάχνει τὸ συμπληρωματικό του. Ἡ ἔνωση τῶν δύο δημιουργεῖ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς, ἓνας νέος ἄνθρωπος μὲ αἰώνια προοπτικὴ ἔρχεται στὸν κόσμος.

Ἐπίσης,

- Τὸ ὠάριο εἶναι τὸ μεγαλύτερο κύτταρο τοῦ ὁργανισμοῦ (περίπου 120-150μ, ὅταν ὠριμάσει) μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ μορφολογία ἀπὸ τὸ σπερματοζωάριο (μικρὴ κεφαλὴ μὲ προεξέχουσα οὐρά).
- Τὰ ὠάρια εἶναι λίγα καὶ ἐνυπάρχουν στὸ γυναικεῖο σῶμα ἀπὸ τὴν ἐμβρυϊκὴ ἡλικία, τὰ σπερματοζωάρια διαρκῶς γεννῶνται καὶ σὲ κάθε ἐκσπερμάτωση ὁ ἀριθμὸς τους ἀνέρχεται σὲ 100-200 ἑκατομμύρια.
- Ὁ ἄνδρας παράγει σπερματοζωάρια μέχρι προχωρημένη ἡλικία, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἔχει καταναλώσει τὰ ὠάρια της περίπου 35 χρόνια μετὰ τὴν ἑναρξὴ τῆς ἀναπαραγωγικῆς της δράσης.
- Ὁ ἄνδρας καθορίζει τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ, ἡ γυναῖκα κυοφορεῖ, δίνει ζωὴ, τίκτει καὶ θηλάζει. Αὐτὴ μεγαλώνει τὸ παιδί. Ἡ ἐννεάμηνη κύηση, ὁ θηλασμός, δημιουργοῦν βαθειὰ ἐσωτερικὴ σχέση μὲ τὴ μητέρα.
- Ὁ ἄνδρας φτάνει σὲ ὄργασμὸ πολὺ εὐκόλα καὶ σύντομα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα θέλει πολλαπλάσιο χρόνο.
- Τὸ κάλλος, ἡ χάρις εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικείας φύσεως γιὰ νὰ ἐλκύει. Ἡ φορὰ ἑλξης εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴ γυναῖκα.
- Ἀντίστοιχα διαφοροποιημένα χαρακτηριστικὰ παρουσιάζουν καὶ οἱ ὁρμόνες τῶν δύο φύλων.

Ὅλα τὰ παραπάνω ἰδιώματα τῶν δύο φύλων ἔχουν τὸν λόγο τους καὶ φυσικὰ διαμορφώνουν ἀνάλογα καὶ τὴν προσωπικότητα καὶ γενικὰ τὴν ψυχολογία τῶν φύλων. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχει διαφορετικὴ σχέση μὲ τὸν χρόνο, ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ἡ γυναικεία φύση χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὑπομονὴ καὶ ἀντοχή, ἐνῶ ἡ ἀνδρική ἀπὸ ὁρμὴ καὶ δύναμη, λειτουργεῖ δὲ διαφορετικὰ τὸ συναίσθημα καὶ ἡ λογικὴ. Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ εὐαίσθητες καὶ εὐσυγκίνητες, πιὸ ἐπιρρεπεῖς σὲ ἀδυναμίες τοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ καὶ πιὸ εὐκόλες σὲ ἀρετές, ὅπως ἡ πίστις, τὸ φιλότιμο, ἡ ἀφοσίωση, ἡ διάθεση προσφορᾶς καὶ θυσίας. Τὰ δύο φύλα ἔχουν καὶ ψυχολογία συμπληρωματικὴ.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ἔχει

ἀναφαίρετη βιολογική βάση καὶ στηρίζεται στὴ βιογενετική διαφορετικότητα καὶ κυρίως στὴ συμπληρωματικότητα τῶν δύο φύλων, ὑπακούει στὴ γενικὴ Ἀρχὴ τῆς Συμπληρωματικότητας (Complimentarity Principle), ἡ ὁποία συγκροτεῖ τὸν φυσικὸ κόσμον (ἄτομα, μόρια, ὕλη), καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὰ ἑτερώνυμα ἔλκονται καὶ τὰ ὁμώνυμα ἀπωθοῦνται. Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου δὲν εἶναι ἐπιλέξιμη• εἶναι δεδομένη.

Ἑρωτικὴ ἔλξη, σεξουαλικὴ ἐπιθυμία

Γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ἡ ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἀμοιβαία ἔλξη τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἓνας νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν ἄλλον, νὰ κινηθεῖ πρὸς αὐτόν. Αὐτὴ ἡ κίνηση τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον εἶναι ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ὁποία προφανῶς καὶ ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὸς θὰ πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὴ βιολογικὴ ταυτότητα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς δύο. Μία σχέση στὴν ὁποία ἡ ψυχὴ δὲν βρίσκεται σὲ ἀρμονία μὲ τὸ σῶμα, προξενεῖ ρήγμα στὴν προσωπικότητα, ἀσάφεια καὶ διχασμὸ ταυτότητας καὶ βέβαια εἶναι μὴ κατὰ φύσιν καὶ μὴ ἐπιθυμητή.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν σεξουαλικά ὄργανα, ἀλλὰ μόνον ἀναπαραγωγικά ὄργανα καὶ σεξουαλικά αἰσθητήρια, αἰσθητήρες, σημεῖα διεγέρσεως, ὅπως δὲν ὑπάρχουν γευστικά ὄργανα ἀλλὰ πεπτικά ὄργανα καὶ γευστικά αἰσθητήρια. Ὅπως ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι ἡ γεύση ἀλλὰ ἡ πέψη, ἔτσι καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἔλξη δὲν μπορεῖ νὰ αὐτονομηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀναπαραγωγικὴ προοπτικὴ τοῦ ὁργανισμοῦ. Ἡ σεξουαλικὴ ἡδονὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ, δὲν εἶναι αὐτόνομη, συνυπάρχει μὲ τὴν εὐθύνη τῆς νέας ζωῆς καὶ μάλιστα στὸ προστατευτικὸ πλαίσιο μιᾶς οἰκογένειας. Τὰ παιδιὰ δὲν γεννιοῦνται καὶ ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη τους, ἀλλὰ προστατεύονται μέσα στὸ περιβάλλον τῆς οἰκογένειας. Αὐτὸ ὁδηγεῖ στὸν θεσμὸ τοῦ γάμου. Γάμος δὲν εἶναι ἱκανοποίηση τῆς ἀνάγκης γιὰ συντροφικότητα, ἀλλὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνη, εἶναι «ἐννομος συζυγία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιία». Συνεπῶς ἡ ἐρωτικὴ σχέση δὲν νοεῖται ἐκτὸς τοῦ γάμου, ὁ δὲ γάμος εἶναι ὑποχρεωτικὰ ἑτεροφυλικός.

Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ὀρίζεται ἀπὸ βιολογικοὺς παράγοντες, τὴν ἀνατομία, τὴ φυσιολογία, τὸ γενετικὸ ἀποτύπωμα, τὶς ὁρμόνες, τοῦ ἀτόμου ὅχι ἀπὸ τὴ σεξουαλικὴ τάση ἢ προσανατολισμό. Δὲν ὀρίζεται ἀπὸ ὀρέξεις, ἀπὸ τὸ τί νομίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἢ ἀπὸ τὸ πῶς νοιώθω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τί τελικὰ εἶμαι. Μπορεῖ νὰ νοιώθω ὑγιὴς ἢ πολὺ ἔξυπνος ἢ λογικὸς καὶ βέβαια νὰ μὴν εἶμαι. Ἡ ταυτότητα ὀρίζεται ἀπὸ ἀντικειμενικὰ κριτήρια. Οὔτε ἓνα φυσιολογικὸ ἄτομο μπορεῖ νὰ ἔχει πολλὰ φύλα, ἐνδεχομένως ἀμοιβαίως ἀντικρουόμενα: βιολογικό, συναισθηματικό, κοινωνικό.

Τελικῶς, ὅπως γράφει καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος «ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι ὑπάρχουν μόνο δύο φύλα ἀπὸ βιολογικῆς πλευρᾶς καὶ πολλοὶ «σεξουαλικοὶ προσανατολισμοί», ὅσα εἶναι καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων».

Διαβάστε ἐπίσης:

[Αυτή είναι η εισήγηση του Μητροπολίτη Μεσογαίας στην Ιεραρχία](#)

[Δικαίωμα και υποχρέωση της Ιεράς συνόδου και οι συνέπειες του προτεινόμενου νόμου](#)

[Μεγάλο συνέδριο για τον Μετανθρωπισμό και την Τεχνητή Νοημοσύνη στην Αθήνα](#)